Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 15. junija 2017*

„Predhodno odločanje — Sodna pristojnost v civilnih in gospodarskih zadevah — Uredba (EU) št. 1215/2012 — Člen 7, točka 1 — Pojma ‚zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji' in ‚pogodba o opravljanju storitev' — Regresni zahtevek med solidarnimi sodolžniki kreditne pogodbe — Določitev kraja izpolnitve kreditne pogodbe"

V zadevi C-249/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija) z odločbo z dne 31. marca 2016, ki je na Sodišče prispela 2. maja 2016, v postopku

Saale Kareda

proti

Stefanu Benköju,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik senata, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (poročevalec) in D. Šváby, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za S. Karedo C. Függer, odvetnik,

— za S. Benköja S. Alessandro, odvetnik,

— za Evropsko komisijo M. Heller in M. Wilderspin, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 26. aprila 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 7, točka 1, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Stefanom Benköjem in Saale Karedo glede povračila zneska mesečnih obrokov v zvezi s skupno kreditno pogodbo, ki jih je plačal S. Benkö zaradi neplačila s strani S. Karede.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba št. 1215/2012

3 Iz uvodne izjave 4 Uredbe št. 1215/2012 je razvidno, da je zaradi nemotenega delovanja notranjega trga njen namen uvesti „določb[e] za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter zagotavljanje hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb, sprejetih v državi članici“.

4 V uvodnih izjavah 15 in 16 te uredbe je navedeno:

„(15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca. Pri tem bi morala taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta spora ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti, je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.

(16) Poleg stalnega prebivališča toženca bi morala obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja. Obstoj tesne povezave bi moral zagotoviti pravno varnost in preprečiti možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice, katerega pristojnosti razumno ni bilo mogoče predvideti. To je pomembno zlasti v sporih v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi, ki izvirajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem.“

5 Pravila o pristojnosti so zajeta v poglavju II te uredbe. To poglavje med drugim vključuje oddelke 1, 2 in 4, ki so naslovljeni „Splošne določbe“, „Posebna pristojnost“ in „Pristojnost za potrošniške pogodbe“.

6 Člen 4(1) Uredbe št. 1215/2012, ki je uvrščen v oddelek 1 tega poglavja II, določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

7 Člen 7 Uredbe št. 1215/2012, ki je uvrščen v oddelek 2 navedenega poglavja II, določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

1. (a) v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji pred sodiščem v kraju izpolnitve zadevne obveznosti [obveznosti, ki je podlaga tožbe];

(b) za namene te določbe in razen, če ni drugače dogovorjeno, je kraj izpolnitve zadevne obveznosti [obveznosti, ki je podlaga tožbe]:

— v primeru prodaje blaga kraj v državi članici, kamor je bilo v skladu s pogodbo blago dostavljeno ali bi moralo biti dostavljeno,

— v primeru opravljanja storitev kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene ali bi morale biti opravljene;

(c) če se ne uporabi točka (b), potem se uporabi točka (a);

[…]“

8 Besedilo člena 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 je enako besedilu člena 5, točka 1, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42), ki je bila razveljavljena z Uredbo št. 1215/2012. Poleg tega ta člen 7, točka 1, ustreza členu 5, točka 1, Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, p. 32), kakor je bila spremenjena s poznejšimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji (v nadaljevanju: Bruseljska konvencija).

9 Člen 17(1) Uredbe št. 1215/2012, ki je v oddelku 4 poglavja II te uredbe, določa:

„V zadevah v zvezi s pogodbami, ki jih sklene oseba – potrošnik – za namen, za katerega se šteje, da je izven njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, se pristojnost določi v skladu s tem oddelkom brez poseganja v člen 6 in točko 5 člena 7:

(a) če gre za pogodbo o prodaji blaga na obroke;

(b) če gre za pogodbo o posojilu z obročnim odplačevanjem ali za kakršno koli drugo obliko posojila za financiranje prodaje blaga; ali

(c) v vseh drugih primerih, če je bila pogodba sklenjena z osebo, ki opravlja gospodarsko ali poklicno dejavnost v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali če na kakršen koli način usmerja to svojo dejavnost v to državo članico ali v več držav, vključno s to državo članico, pogodba pa spada v okvir te dejavnosti.“

10 Člen 18(1) in (2) te uredbe, ki je prav tako uvrščen v ta oddelek 4, določa:

„1. Potrošnik lahko začne postopek zoper drugo pogodbeno stranko bodisi pred sodišči države članice, v kateri ima ta stranka stalno prebivališče, ne glede na stalno prebivališče druge stranke, bodisi pred sodišči v kraju, kjer ima potrošnik stalno prebivališče.

2. Druga pogodbena stranka lahko začne postopek zoper potrošnika samo pred sodišči države članice, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče.“

11 Besedilo členov 17 in 18 Uredbe št. 1215/2012 ustreza besedilu členov 15 in 16 Uredbe št. 44/2001.

Uredba (ES) št. 593/2008

12 V uvodnih izjavah 7 in 17 Uredbe (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja (Rim I) (UL 2008, L 177, str. 6, in popravek v UL 2009, L 309, str. 87) je navedeno:

„(7) Vsebinsko področje uporabe in določbe te uredbe morajo biti skladne z Uredbo [št. 44/2001] in Uredbo (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti (Rim II) […].

[…]

(17) Če pogodbeni stranki nista izbrali prava, bi se v zvezi s pravom, ki naj se uporabi, koncepta ‚opravljanja storitev' in ‚prodaje blaga' morala razlagati na enak način kot pri uporabi člena 5 Uredbe [št. 44/2001], če prodaja blaga in opravljanje storitev sodita na področje uporabe navedene uredbe. Čeprav so franšizne pogodbe in pogodbe o distribuciji pogodbe o storitvah, veljajo zanje posebna pravila."

13 Člen 15 te uredbe, naslovljen „Subrogacija po zakonu", določa:

„Kadar ima oseba (‚upnik') nasproti drugi osebi (‚dolžnik') pogodbeno terjatev, tretja oseba pa ima obveznost poravnati to terjatev upniku ali je to terjatev na podlagi svoje obveznosti že poravnala upniku, se upravičenost tretje osebe, da uveljavlja pravice, ki jih je imel upnik nasproti dolžniku po pravu, ki se je uporabljalo za njuno razmerje, in obseg te upravičenosti presojata po pravu, ki se uporablja za obveznost te tretje osebe, da poravna terjatev."

14 Člen 16 navedene uredbe, naslovljen „Več dolžnikov", določa:

„Če ima upnik terjatev do več dolžnikov, ki odgovarjajo za isto terjatev, in je eden od dolžnikov terjatev že deloma ali v celoti poravnal, se pravo, ki se uporablja za obveznost dolžnika do upnika, uporablja tudi za pravico dolžnika zahtevati povračilo od ostalih sodolžnikov. Ostali sodolžniki lahko proti temu dolžniku uveljavljajo ugovore, ki so jih imeli nasproti upniku po pravu, ki se uporablja za njihove obveznosti do upnika."

Avstrijsko pravo

15 Člen 896 Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (splošni civilni zakonik, v nadaljevanju: ABGB) določa:

„Solidarni sodolžnik, ki je sam plačal ves dolg, lahko, tudi če ni bilo prenosa pravic, od drugih dolžnikov zahteva povračilo, in to v enakih delih, če se niso dogovorili o drugačnem deležu."

16 Preden je bil člen 905(2) ABGB spremenjen z Zahlungsverzugsgesetz (zakon o zamudah pri plačilu, BGBl. I, 2013/50), je določal, da „mora dolžnik denarno obveznost v primeru dvoma izpolniti na lastno odgovornost in stroške upniku v kraju njegovega stalnega prebivališča (sedeža)".

17 Člen 1042 ABGB določa:

„Kdor za drugega izpolni obveznost, ki bi jo ta na podlagi določb tega zakonika moral izpolniti sam, ima pravico zahtevati povračilo."

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

18 S. Benkö, avstrijski državljan s stalnim prebivališčem v Avstriji, je pri Landesgericht St. Pölten (deželno sodišče v Sankt Pöltnu, Avstrija) vložil tožbo proti svoji nekdanji zunajzakonski partnerici S. Karedi, estonski državljanki s prebivališčem na neznanem naslovu v Estoniji, zaradi povračila zneska 17.145,41 EUR, povečanega za obresti in stroške. Iz predložitvene odločbe izhaja, da sta S. Benkö in S. Kareda leta 2007 med skupnim prebivanjem v Avstriji kupila enodružinsko hišo za ceno 190.000 EUR, katere lastnika sta vsak do ene polovice. Ker nista imela lastnih sredstev, sta marca 2007 pri avstrijski banki najela tri posojila v znesku 150.000 EUR, 100.000 EUR in 50.000 EUR za financiranje tega nakupa in potrebnih gradbenih del. S. Benkö in S. Kareda sta posojilojemalca.

19 S. Kareda naj bi konec leta 2011 razdrla zunajzakonsko skupnost z S. Benköjem in odšla živet v Estonijo, na kraj, ki S. Benköju ni znan. Od junija 2012 naj ne bi več izpolnjevala teh kreditnih obveznosti, zaradi česar je S. Benkö od takrat sam vračal kredite. S tožbo, ki jo je vložil S. Benkö, se torej predlaga, naj se S. Karedi naloži, da mu na podlagi člena 1042 ABGB povrne zneske plačil, ki naj bi jih opravil namesto nje do vključno junija 2014.

20 Prvostopenjsko sodišče, Landesgericht St. Pölten (deželno sodišče v Sankt Pöltnu, Avstrija), je vzpostavilo stik z estonskim veleposlaništvom v Avstriji, da bi izvedelo, kje je stalno prebivališče S. Karede, vendar pri tem ni bilo uspešno.

21 Pooblaščenec za vročanje, ki je bil imenovan za S. Karedo, je vložil ugovor nepristojnosti in zatrjeval, da je njeno stalno prebivališče v Estoniji. Na eni strani je menil, da dejstva, ki jih opisuje S. Benkö, ne spadajo pod določbe iz oddelkov od 2 do 7 poglavja II Uredbe št. 1215/2012. Na drugi strani naj sodišče, ki mu je bila zadeva predložena, ne bi bilo krajevno pristojno, zlasti ker kraj, v katerem je sedež banke, pri kateri so bila najeta zadevna posojila, in ki naj bi ustrezal kraju izpolnitve obveznosti vračila teh posojil, ni na območju, za katero je Landesgericht St. Pölten (deželno sodišče v Sankt Pöltnu) krajevno pristojno.

22 Navedeno sodišče je sprejelo te trditve in zavrnilo svojo mednarodno pristojnost za odločanje o zadevi.

23 Oberlandesgericht Wien (višje deželno sodišče na Dunaju, Avstrija), pri katerem je S. Benkö vložil pritožbo, je odločilo, da se pristojnost iz naslova člena 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 določi glede na kraj izpolnitve pogodbene obveznosti vračila, ki je po mnenju navedenega sodišča stalno prebivališče dolžnika. Landesgericht St. Pölten (deželno sodišče v Sankt Pöltnu) naj bi bilo torej mednarodno in krajevno pristojno.

24 Pooblaščenec S. Karede je zoper to odločbo pritožbenega sodišča vložil revizijo pri predložitvenem sodišču Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija), da bi se ugotovila nepristojnost avstrijskih sodišč.

25 Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče) je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da zahtevek za vračilo (nadomestilo/regresni zahtevek), ki ga dolžnik, ki je sam plačeval obroke kredita v okviru (skupne) kreditne pogodbe, sklenjene z banko, uveljavlja zoper drugega dolžnika iz te kreditne pogodbe, spada med zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji, ker (sekundarno) izhaja iz kreditne pogodbe?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

Ali se kraj izpolnitve v zvezi s pravico dolžnika do povračila (na podlagi zahtevka za nadomestilo/regresni zahtevek) zoper drugega dolžnika iz kreditne pogodbe, ki je podlaga za zahtevek, določa:
(a) na podlagi člena 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 („opravljanje storitev“) ali
(b) na podlagi člena 7, točka 1(c) v povezavi s točko (a), Uredbe št. 1215/2012 na podlagi *lex causae*?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje, točka (a), pritrdilen:

Ali odobritev kredita, ki jo poda banka, pomeni značilno izpolnitev iz kreditne pogodbe, zaradi česar se kraj izpolnitve za opravljanje te storitve določi na podlagi člena 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 glede na sedež banke, če se je kredit odobril izključno v tem kraju?

4. Če je odgovor na drugo vprašanje, točka (b), pritrdilen:

Ali je na podlagi člena 7, točka 1(a), Uredbe št. 1215/2012 za določitev kraja izpolnitve v primeru kršitve pogodbene obveznosti:
(a) upošteven trenutek najema kredita obeh dolžnikov (marec 2007) ali
(b) obdobje, v katerem je dolžnik, ki ima pravico do regresnega zahtevka, izvedel plačila banki, na podlagi katerih uveljavlja svoje zahtevke (od junija 2012 do junija 2014)?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

26 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da regresni zahtevek med solidarnimi sodolžniki kreditne pogodbe spada med „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ iz te določbe.

27 Za odgovor na to vprašanje se je treba sklicevati na razlago, ki jo je podalo Sodišče v zvezi s členom 5, točka 1, Uredbe št. 44/2001 in členom 5, točka 1, Bruseljske konvencije in ki velja tudi za člen 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 v delu, v katerem je te določbe mogoče opredeliti kot enakovredne (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, točka 28).

28 Iz te sodne prakse izhaja, prvič, da je treba pojem „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 5, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati avtonomno, zato da se zagotovi njegova enotna uporaba v vseh državah članicah, in drugič, da se mora z zahtevkom tožnika, da bi ta spadal med takšne zadeve, izpodbijati pravna obveznost, ki jo je ena oseba v korist druge svobodno sprejela (glej v tem smislu sodbi z dne 14. marca 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, točke od 45 do 47, in z dne 28. januarja 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, točki 37 in 39).

29 Glede tega je treba najprej opozoriti, da se navezne okoliščine iz člena 5, točka 1(b), Uredbe št. 44/2001 uporabijo za vse zahtevke, ki temeljijo na isti pogodbi (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 2009, Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, točka 33).

30 Dalje, šteti je treba, da med zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji spadajo vse obveznosti, ki izvirajo iz pogodbe, katere neizvršitev se zatrjuje v utemeljitev zahtevka tožnika (glej v tem smislu sodbi z dne 6. oktobra 1976, De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, točki 16 in 17, in z dne 8. marca 1988, Arcado, 9/87, EU:C:1988:127, točka 13).

31 Enako velja za obveznosti, ki nastanejo med dvema solidarnima sodolžnikoma, kot sta stranki iz postopka v glavni stvari, in zlasti za možnost, da eden od sodolžnikov, ki je v celoti ali delno plačal del skupnega dolga, ki pripada drugemu sodolžniku, doseže povračilo tako plačanega zneska z vložitvijo regresnega zahtevka (glej po analogiji sodbo z dne 12. oktobra 2016, Kostanjevec, C-185/15, EU:C:2016:763, točka 38). Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 31 sklepnih predlogov, ker je namreč razlog za ta zahtevek povezan z obstojem te pogodbe, za namene uporabe Uredbe št. 1215/2012 ne bi bilo naravno ločiti teh pravnih razmerij od pogodbe, na podlagi katere so nastala in na kateri temeljijo.

32 Nazadnje, čeprav je treba določbe Uredbe št. 1215/2012 razlagati ob upoštevanju sistema, ki je z njo uveden, in ciljev, na katerih ta uredba temelji (glej v tem smislu sodbo z dne 16. januarja 2014, Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, točka 19), je treba upoštevati cilj skladnosti pri uporabi zlasti te zadnje uredbe in Uredbe Rim I (glej v tem smislu sodbo z dne 21. januarja 2016, ERGO Insurance in Gjensidige Baltic C-359/14 in C-475/14, EU:C:2016:40, točka 43). Razlaga, po kateri je treba za regresni zahtevek, kot je ta iz postopka v glavni stvari, šteti, da spada med zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu Uredbe št. 1215/2012, pa je usklajena tudi s tem ciljem skladnosti. Člen 16 Uredbe Rim I namreč razmerje med več dolžniki izrecno povezuje z razmerjem, ki obstaja med dolžnikom in upnikom.

33 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da regresni zahtevek med solidarnimi sodolžniki iz naslova kreditne pogodbe spada med „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ iz te določbe.

Drugo vprašanje

34 Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je treba kreditno pogodbo, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki je sklenjena med kreditno ustanovo in dvema solidarnima sodolžnikoma, opredeliti kot „pogodbo o opravljanju storitev“ iz te določbe.

35 V skladu s sodno prakso Sodišča pojem „storitve“ v smislu člena 5, točka 1(b), Uredbe št. 44/2001, katerega besedilo je enako besedilu člena 7, točka 1(b), Uredbe št. 1215/2012, pomeni vsaj to, da stranka, ki jih opravlja, opravlja določeno dejavnost za plačilo (glej v tem smislu sodbo z dne 14. julija 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, točka 37 in navedena sodna praksa).

36 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 40 sklepnih predlogov, gre pri kreditni pogodbi, ki je sklenjena med kreditno ustanovo in posojilojemalcem, za opravljanje storitev v tem, da prvonavedena drugonavedenemu izroči denarni znesek v zameno za plačilo, ki ga posojilojemalec načeloma opravi v obliki obresti.

37 Ugotoviti je torej treba, da se mora ta kreditna pogodba opredeliti kot „pogodba o opravljanju storitev“ v smislu člena 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012.

38 Zato je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da se mora kreditna pogodba, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki je sklenjena med kreditno ustanovo in dvema solidarnima sodolžnikoma, opredeliti kot „pogodba o opravljanju storitev“ iz te določbe.

Tretje vprašanje

39 Predložitveno sodišče želi s tretjim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da kadar kreditna ustanova odobri kredit dvema solidarnima sodolžnikoma, je „kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene

ali bi morale biti opravljene“ v smislu te določbe, če ni drugače dogovorjeno, kraj, v katerem ima ta ustanova sedež, tudi za namene določitve krajevne pristojnosti sodišča, ki mora odločiti o regresnem zahtevku med tema sodolžnikoma.

40 Glede tega je treba v skladu s sodno prakso Sodišča določiti obveznost, ki je značilna za pogodbo (glej v tem smislu sodbo z dne 14. julija 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, točka 33).

41 Kot pa je navedel generalni pravobranilec v točki 45 sklepnih predlogov, je značilna obveznost v okviru kreditne pogodbe sama dodelitev posojenega zneska, medtem ko je obveznost posojilojemalca, da vrne navedeni znesek, zgolj posledica opravljene storitve posojilodajalca.

42 Ugotoviti je torej treba, da je – razen v primeru, ki ga navaja predložitveno sodišče v svojem vprašanju, in sicer da obstaja drugačen dogovor – kraj, kjer so bile storitve opravljene, v smislu člena 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012, kadar gre za odobritev kredita s strani kreditne ustanove, kraj, v katerem je sedež te ustanove.

43 V zvezi z vprašanjem, ali je ta preudarek upošteven tudi za določitev sodišča, ki je krajevno pristojno za odločanje o regresnem zahtevku med solidarnimi sodolžniki iz naslova obveznosti vračila, je treba opozoriti, da, kot izhaja iz točke 31 te sodbe, ima ta zahtevek podlago v kreditni pogodbi, ki je bila sklenjena med solidarnimi sodolžniki in kreditno ustanovo.

44 Iz zgoraj navedenega ter ciljev predvidljivosti, poenotenja in učinkovitega izvajanja sodne oblasti, kot se uresničujejo z Uredbo št. 1215/2012 v skladu z uvodnima izjavama 15 in 16 te uredbe, izhaja, da je treba člen 7, točka 1(b), druga alinea, te uredbe razlagati tako, da je za odločanje o tem zahtevku pristojno sodišče v kraju države članice, kjer je sedež te kreditne ustanove, in sicer kot kraju izpolnitve obveznosti, ki je podlaga za ta regresni zahtevek.

45 Glede tega stališče, ki ga je podala vsaka od strank postopka v glavni stvari, in sicer da imata obe položaj potrošnika in da bi se posledično zanju morala uporabiti pravila o pristojnosti, ki so na področju potrošniških pogodb določena v členih 17 in 18 Uredbe št. 1215/2012, ni upoštevno. Kot je namreč Sodišče navedlo v zvezi s členoma 15 in 16 Uredbe št. 44/2001, se ta pravila ne morejo uporabljati za razmerja med dvema potrošnikoma (glej v tem smislu sodbo z dne 5. decembra 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, točka 34).

46 Glede na navedeno je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da kadar kreditna ustanova odobri kredit dvema solidarnima sodolžnikoma, je „kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene ali bi morale biti opravljene“ v smislu te določbe, če ni drugače dogovorjeno, kraj, v katerem ima ta ustanova sedež, tudi za namene določitve krajevne pristojnosti sodišča, ki mora odločiti o regresnem zahtevku med tema sodolžnikoma.

Četrto vprašanje

47 Glede na odgovor na tretje vprašanje ni treba odgovoriti na četrto vprašanje.

Stroški

48 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Člen 7, točka 1, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da regresni zahtevek med solidarnimi sodolžniki kreditne pogodbe spada med „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ iz te določbe.**

2. **Člen 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 je treba razlagati tako, da je treba kreditno pogodbo, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki je sklenjena med kreditno ustanovo in dvema solidarnima sodolžnikoma, opredeliti kot „pogodbo o opravljanju storitev“ iz te določbe.**

3. **Člen 7, točka 1(b), druga alinea, Uredbe št. 1215/2012 je treba razlagati tako, da kadar kreditna ustanova odobri kredit dvema solidarnima sodolžnikoma, je „kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene ali bi morale biti opravljene“ v smislu te določbe, če ni drugače dogovorjeno, kraj, v katerem ima ta ustanova sedež, tudi za namene določitve krajevne pristojnosti sodišča, ki mora odločiti o regresnem zahtevku med tema sodolžnikoma.**

Podpisi